

אֲוֹשָׁא מִשְׁמַעַת הַמּוֹשֵׁג / הַשְׁמַעַת קוֹל – 1088

לאן הגענו ? ריחיים נאסרו משום שמשמיעות את הקול, מחלוקת להלכה האם חוששים להשמעת קול. מדוע "קול" חמור מ"מראה" - והרי מותר לאדם לראות פעולות שנעשו מערב שבת, כגון נר דולק, מים המשקים את הגינה. ומדוע פעולה שנעשתה מערב שבת ש"עושה רעש" חמורה יותר מפעולה שנראית לעינים ?

ראש השנה דף כה: / בית דין שראו את הירח החדש

ראוהו בית דין בלבד - יעמדו שנים ויעידו בפניהם ויאמרו מקודש מקודש... גמ'... ואמאי לא תהא שמיעה גדולה מראייה ? אמר רבי זירא כגון שראוהו בלילה (רש"י: ואמאי - יעמדו שנים ויעידו, הלא ראוהו כולו, יקדשוהו בראייתם, דלא תהא שמיעה ששומעין מפי עדים גדולה מראייה, דהא גבי עדות החדש לא כתיב עדות, אלא כזה ראה וקדש. שראוהו בלילה - הלכך, למחר, אי לאו שמיעה - על מה יקדשו). האם לפנינו הלכה כללית שיש מעלה הראיה על פני שמיעה ?

תוספות ד"ה "לא"

לא תהא שמיעה גדולה מראייה - פירש בקונטרס דהא גבי עדות החדש לא כתיב עדות אלא כזה ראה וקדש ובחנם דחק דאפילו בדיני נפשות אמרינן הכי בפרק החובל (ב"ק דף צ: ושם) אם ראוהו ביום. מדוע במקרים אלו ראייה עדיפה ?

חשוב ! האם השמעת קול שנאסרה הינה 'ראיה+קול' או קול בפני עצמו כשלא נראה דבר (יש מציאות שכזו?).

מלבי"ם משל"י פרק ב פסוק יב

אזן שומעת ועין רואה ה' עשה גם שניהם, שני החושים האלה שהם הראות והשמע הם היותר עוזרים בהשגה, והאזן קודם להעין, שתחלה יקבל בקבלה ובשמיעה, ואח"כ יראה בעיניו ויתברר לו שהוא כן שאם לא ישמע תחלה לא יבין מה שראה, ואחרי השמיעה והראיה יבין לדעת כמ"ש שמעו ואל תבינו וראו ואל תדעו, ועל זה אמר שה' עשה שני החושים האלה, וכן שעשה גם שניהם כי כ"א מוזר לחברו, וצריך האדם להשתמש בשני החושים האלה לכבוד עושה, שישמע דברי התורה והחכמה מפי חכמים, ויראה ויבחין מעשי ה' מצד הבחינה בברואים, כמ"ש כי אראה שמך וכו'.

האם ההשפעה השלישית על אדם על ידי 'שמיעה' חזקה יותר מראיה ? שמיעה ללא ראייה וראיה ללא שמיעה ?

ספר שערי תשובה לרבינו יונה שער ב אות יב

עוד אמר שלמה עליו השלום (משלי טו, ל - לא): "מאור עינים ישמח לב שמועה טובה תדשן עצם אזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין". ויש לכל חכם לב לדעת, כי לא יתכן שחבר שלמה עליו השלום דברים בטלים כאלה חנם בתוך דברי המוסר ויראת ה', בשכבר העיד עליו הכתוב (מלכים א, ה, יא): "ויחכם מכל האדם". אכן זה פשר הדבר: "מאור עינים ישמח לב", העין אבר נכבד מאד, כי יראו בה את המאורות המשמחים את הלב, ונכבדה ממנו האזן, כי ישמעו בה שמועה טובה המדשנת את העצם שאין בו ההרגשה ולא ידושן במאור עינים בלתי בתענוג יתר, וכן אמרו זכרונם לברכה (בבא קמא פה ב): כי האזן נכבדת משאר האברים, שאם סימא את עינו נותן לו דמי עינו, חרשו - נותן לו דמי כולו. והן האדם חייב לעבוד את השם יתברך באבריו ויצוריו כלם, כי לעבודתו יצרם, כמו שכתוב (משלי טז, ד): "כל פעל ה' למענהו", אף כי באברים הנכבדים אשר יצר בו, נתחייב לעבוד בהם את יוצרם. והעונש הגדול יתר מאד אם יפריעם ממעשה מצותיו ועבודה לא יעבוד בהם, ולא כגמול עליהם השיב, כי ה' היטיב עמו בחושי הנכבדים טובה עצומה, וכבוד והדר עטרו בהם, על כן הקדים להזכיר אחת ממעלות האזן, בעבור הראותך גודל חובת עבודתו. ובאר אחרי כן, כי תהיה עבודת האזן בשמוע אל התוכחות, ואמר "אזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין", פירוש: ראוי לשכון בין החכמים, אחרי אשר יקשיב בתוכחתם.

ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שמות רבה יתרו סוף פרשה כז): נפל אדם מן הגג ונשברו אבריו, צריך רטיה ותחבושת על כל אבר מאבריו ועצם מעצמיו. והחוטא אשר חטא בכל אבריו ונחשב כאילו רבתה מכה באבריו כלם מכף רגלו ועד קדקדו, שנאמר (ישעיה א, ו): "מכף רגל ועד ראש אין בו מתום", והנה הקדוש ברוך הוא מרפא כל אבריו ברטיה אחת, והיא שמיעת האזן, שנאמר (ישעיה נה, ג): "הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם".

ספר בד הקמח זנות הלב והעין

ואמנם מעלת השמע גדולה יותר כי כח השמע הוא יותר זך ודק מכח הראות, וזה שאמרו ז"ל (ב"ק פ"ה ב) סימא עינו נותן לו דמי עינו. חרשו נותן לו דמי כולו. וכן מצינו בהקב"ה שהקדים חוש השמע לחוש הראות הוא שאמר או חרש או פקח או עור. ויהיה ביאור הכתוב לפי זה שמועה טובה תדשן עצם מלבד שכח השמועה טובה משמחת את הלב כמאור העין עוד יגיע ממנה תועלת אחרת שהיא מדשנת את הגוף, והזכיר עצם לפי שהעצמות יסודות הגוף. וכן מצינו במשה רבינו שהזהיר לישראל בשתייהן והקדים שמיעה לראיה אמר (דברים ו) שמע ישראל ואחר כך אמר (שם יא) ראה אנכי נתן לפניכם. וכן ישעיה הקדים השמיעה ואמר (ישעיה לג) אוטם אזנו משמוע דמים ועוצם עיניו מראות ברע.

לאור האמור – האם יש סיבה להחמיר בשמיעה יותר מראיה (או שניהם יחדיו) ?

רמב"ם הלכות שבת פרק ג הלכה ג

מניחין קדרה על גבי האש או בשר בתנור או על גבי גחלים והן מתבשלים והולכין כל השבת כולה ואוכלין אותן בשבת, ויש בדבר זה דברים שהן אסורין גזירה שמא יחתה בגחלים בשבת.

(הלכה יט) עושה אדם מדורה מכל דבר שירצה בין על גבי קרקע בין על גבי מנורה ומדליקה מבעוד יום ומשתמש לאורה או מתחמם כנגדה בשבת, וצריך שידליק רוב המדורה קודם חשיכה עד שתהא שלהבת עולה מאליה קודם השבת,

בקדירה בגחלים ובמדורה באופן המותר – האם יש גם 'לחישת גחלים' ורעש מהעצים הנשרפים ? מדוע לא נאסר

?

שׁוֹת צִיץ אֲלִיעֶזֶר חֶלֶק דְּסִימֹן לֹא

אם מותר שהממטרות תהיינה בפעולתן בשבת על ידי כוון מערב שבת ב"ה, ט"ו לחדש ימי הרחמים תשי"ג. לכבוד השו"ב הנכבד הר"ר מנחם כובאני שליט"א. נוה שלום ע"י נתניה.

שלום רב, קראתי בתשומת לב את שאלתו שאלת חכם אם מותר להשקות בשבת את הזרעים ע"י הממטרה באופן שיפתחו אותה מע"ש ותשאיר פתוחה ותמטיר כל השבת, וכבר ציין ישר למקור דברי הגמ' בשבת ד' י"ח והרמב"ם פ"ג מה' שבת ה"ב ושו"ע או"ח סי' רנ"ב, וכן לומר שהתירו לפתוח מים לגנה מע"ש רק ע"י המשכה בתעלה ולא ע"י מכשיר. ובגלל דחיפות השאלה הריני ממחר להשיבו בקצרה.

(א) לפענ"ד נראה דכשם שלא אסרו עצם פתיקת המים מע"ש שהולכים ומשקים כל יום השבת את הגינה ולא חששו למראית עין שיאמרו שפתק בשבת גופא, כך מותר נמי לפתוח מע"ש שיומשכו המים ע"י מכשיר הנקרא ממטרה... ואל תשיבני שהיתר הפתיקה הוא רק כשהמים עוברים בצידי צדדים באופן שליכא למיחש משום מראית העין, דעיין בספר עולת שבת על או"ח בסי' רנ"ב סק"ד שכותב לדבר פשוט וברור שההיתר הוא אפילו אם המים הולכים דרך רשות הרבים ע"ש, הרי שלא חששו למראית עין של בני רה"ר וא"כ ה"ה בכגון נידוננו, וכנ"ל.

(ב) ומשני טעמים שונה נידוננו מדין רחיים של מים שהרמ"א באו"ח בסי' רנ"ב סעי' ה' אסר הדבר משום השמעת קול. ראשית שם ברחיים של מים ישנו משמיע קול של ממש, שכל מי שעובר בקרבת מה למקום שומע ומבחי' מיד בקול האיסור שהוא קול הטחנה, ולכן הואיל וישנו אושא מילתא אסרו משום מראית עין מכיון דאיכא זילותא דשבתא, וזהו כוונת הרמ"א במה שכותב 'ברחים ובכל מקום שיש לחוש להשמעת קול' - וכמו שמבאר המשנ"ב בס"ק מ"ח שהכוונה בכל כיוצא בזה המשמיע קול דאושא מילתא ואיכא זילותא דשבתא. ומשנ"כ בכגון נידוננו שהממטרות אינן משמיעות שום קול ענות גבורה ולכל היותר משמיעות רק קול ענות חלושה, ואין הבחנה יתירה של שמיעת קול איסור לכן בכגון דא יש מקום לומר דלא נקרא אושא מילתא שחכמים אסרוהו, וממילא אין גם איסור של מראית עין, דלא אסרו כי אם כשנוסף לנראין יש גם נשמעין, ומשנ"כ כשהוא רק בגדר של נראין ולא נשמעין, וזהו גם טעם ההיתר שנוהגים להשתמש במאור החשמל בשבת החוזר ונדלק ע"י כוון שעון אוטומטי מע"ש, וכן לכבות ע"י שעון אוטומטי, ולא חששו למראית עין של הרואים, והיינו מכיון שזה רק בגדר של נראה ולא נשמע, ואין האוושא מילתא. מה טעם החילוק בין נראין לבין נשמעין? מה הדין בנשמעין ולא נראין (כגון: מקרר חשמלי שמשמיע קול אבל לא רואים דבר, גנרטור)? מה הדין אם כלפי חוץ רק רואים אבל המעשה נעשה בצנעה (כגון ריחיים בתוך חדר סגור)?

שבת דף יח.

אבל אין נותנין חטין לתוך הריחים של מים אלא בכדי שיטחנו מבעוד יום. מאי טעמא? אמר רבה מפני שמשמעת קול.

רש"י מסכת שבת דף יח. ד"ה שיטחנו מבעוד

שיטחנו מבעוד יום - מפני שמשמעת את הקול, ואוושא מילתא בשבת, ואיכא זילותא.

האם אין בדברי רש"י כפילות שהיא לכאורה מיותרת? 'אוושא' פירושו 'רעש' - הלא כבר מפורש בגמ' 'משמעת את הקול' ומה ראה רש"י להוסיף 'ואוושא מילתא'? ומה הוסיף באומרו 'ואיכא זילותא'? מה היא עוצמת הקול?

חדושי הריטב"א, שבת יח.

אמר רבה מפני שמשמעת קול. פי' ואוושא מילתא, והוה ליה עובדין דחול, וכיון שהוא בביתו ותוך התחום אסור. לקמן ננסה לברר את פירוש המילה "אוושא" - האם המושג אוושא הינו רק לרעש או לכל דבר הניכר?

ספר הערוך - ערך אות האלף

אווש [רושן, לארם מאכן]. אוושי כולי עלמא (בברכות ג) בגמ' דאמר ר' עקיבא. אווש ביני קני בהגדה (במציעא פו) פי' קול הברה של רבים ובעניינו - אוושי קרא בסוף (ר"ה לה). ריאה דאוושא (בחולין מו) אלו טריפות בגמ' דהריאה פירוש בעת שנופח הטבח זו הריאה כגון נשיבת הרוח מנשבת ויוצא ממנה.

לקמן נציין למקורות להם ציין הערוך (ולסוגיות נוספות), וננסה לבאר את המושג "אוושא" (מוכנים שונים, ועצמת הרעש)

ברכות דף נח.

רב ששת סגי נהור הוה, הוה קאזלי כולי עלמא לקבולי אפי מלכא וקם אזל בהדיהו רב ששת. אשכחיה ההוא מינא אמר ליה חצבי לנהרא כגני לייא (-לעג לו כיצד תדע שהמלך עובר - כלים נקובים לא ממלאים מים) אמר ליה תא חזי דידענא טפי מינך. חלף גונדא קמיייתא כי קא אוושא אמר ליה ההוא מינא אתא מלכא. אמר ליה רב ששת לא קאתי... מה המשמעות של 'אוושא כאן'?

ב"מ דף פו. / פטירתו של רבה בר נחמני שגרדף מהמלכות בזמן השמד מחמת שהרביץ תורה

...הוה יתיב אגירא דדקולא וקא גריס קא מיפלגי במתיבתא דרקיעא אם בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור ספק הקדוש ברוך הוא אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי טמא ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה מדלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואווש ביני קני, סבר גונדא דפרשי הוה אמר תינח נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא... מה המשמעות של 'אוושא כאן'?

גמ' ראש השנה דף לה.

וחכמים אומרים כשם ששליח צבור חייב כך כל יחיד ויחיד חייב. מאי שנא, הני אילימא משום דנפיש קראי והאמר רב חננאל אמר רב כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר שוב אינו צריך אלא משום דאוושי ברכות

חדושי הרשב"א, ראש השנה דף לה.

ואסיקנא דאוושי, כלומר דנפיש ברכות ואין הכל בקיאים בהן ואי נמי דיטעו בהן ואפי' הבקיאין ודכותה בשמעתא קמיתא דנדריים (ב' ב') הלין משום דאוושן מפרש ההיא דפתח ביה ברישא.

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ח הלכה י

במה דברים אמורים בשאר ימות השנה חוץ מראש השנה ויוה"כ של שנת היובל, אבל בשני ימים אלו שליח ציבור מוציא את היודע כשם שמוציא מי שאינו יודע מפני שהם ברכות ארוכות ואין רוב היודעים אותן יכולין לכוון דעתן כשליח ציבור, לפיכך אם רצה היודע לסמוך בשני ימים אלו על תפלת ש"ץ להוציאו ידי חובתו הרשות בידו.

הגהות מיימוניות הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ח הלכה י - יא

וכן פירש רש"י הוא דאמר תלמודא דאוושי בברכות אבל התוספות פירשו מתוך שאין רגילות משמיעין קולם ואין אומרים אותם בלחש ומטעה אחד את חברו והיינו מלשון האי ריאה דאוושה דפרק אלו טרפות אוושי עליה כולי עלמא דפרק נערה בכתובות וכן פרק שלשה שאכלו ובהשוך את הפועלים אוושה ביני קני וכפרש"י וכרבינו המחבר אשכחן דכוותא בריש מסכת נדרים אלא משום דאוושו מפרש ההוא דפתח ברישא ובערוך פי' כפירוש התוספות לשון הברת קול ובפרק מי שהוציאוהו משמע נמי כפרש"י דקאמר התם אוושי דיורין וכו' בגמרא דהיו שנים מקצת אמותיו ע"כ.

גמ' עירובין דף מח.

ורבנן התם אוושי דיורין הכא לא אוושי דיורין.

חדושי הרשב"א מסכת עירובין דף מח עמוד א

יש מי שגורס התם אוושי דיורין הכא לא אוושי דיורין. וכן נראית גירסתו של רש"י ז"ל, ופי' הוא ז"ל דיורי חצרות רבים ולא ידעו להזהר ואתו לטלטולי כלים ששבתו בחיצונה לתוך חיצונה אחרת דרך האמצעית, הכא גבי שלשה אנשים יכולים לזהר דמועטים נינהו,

חדושי הריטב"א מסכת עירובין דף מח.

ויש גורסין והיא גירסת ר"ח ז"ל התם לא אוושי דיורין הכא אוושי דיורין, ופירש הוא ז"ל בחצרות אפשר שישכחו בעלי החצרות ויטלטלו מזו לזו ולא ירגישו, אבל הכא בשלשה אנשים שהם יושבים ביחד אם יבואו החיצונים לטלטל מזה לזה מרגיש [האמצעין] ומזכירין והם נמנעין, ופירש רבינו ז"ל אוושי מלשון ריאה דאוושה (חולין מ"ו ב') כלומר שהיא משמעת קול, וגירסת רש"י ז"ל היא הנכונה יותר והיא ברוב הספרים הישנים, ותו לא מידי.

חולין דף מו:

דאמר רב יוסף האי ריאה דאוושה אי ידעינן היכא אוושה מותבינן עלה גדפא או רוקא או גילא אי מבצבצא טרפה ואי לא כשרה (רש"י: דאוושה - כשנפחין אותה משמעת קול כאילו רוח יוצא ממנה).

ברכות דף נ.

אמר רבא כי אכלינן רפתא בי ריש גלותא מברכינן שלשה וליברכו עשרה עשרה שמע ריש גלותא ואיקפד וניפקו בברכתא דריש גלותא אידי דאוושו כולי עלמא לא שמעי

מועד קטן דף יב:

משנה. מכניס אדם פירותיו מפני הגנבים ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא תאבד ובלבד שלא יכוין את מלאכתו במועד וכולן אם כוונו מלאכתן במועד יאבדו: גמרא. תנא ובלבד שיכניסם בצנעא לתוך ביתו רב יוסף הוה ליה כשורי עיילינהו ביממא אמר ליה אביי והתניא ובלבד שיכניסם בצנעא בתוך ביתו אמר ליה צנעא דהני יממא הוא כיון דבליילא בעו גברא יתירי ובעו מדוכרי דנורא אוושה מילתא.

מדוע אוושה בלילה - מחמת התאורה או מחמת רבוי האנשים ?

קובץ שיטות קמאי מסכת מועד קטן דף יב: בשם רבינו שלמה בן היתום

רב יוסף הוה ליה כשורי, קורות גדולות, עיילינהו ביממא לביתו אמ' ליה אביי והתניא ובלבד שיכניסם בצנעא בתוך ביתו, אמ' ליה צינעה דהני יממא הוא, דכיון דבליילא כול', אנו צריכינן לאנשים הרבה ובעו אבוקות שלאש, מדבורי דנורא, שלהבת האש שלאבוקות, אוושה, יבוא הדבר לידי הברות וצעקות, כמו אווש עליה כול' עלמ' במסכת ברכות [נ' ע"א] לגבי רפרם כשעלה בספר תורה לקרות צעקו עליו המבורך המבורך.

קובץ שיטות קמאי מסכת מועד קטן דף יב עמוד ב / מפירוש קדמון המיוחס לרש"י
אוושא, הומה מלתא טפי דשמעי כולי עלמא.

עירובין דף צז:

רבי שמעון אומר נותנן לחבירו וכו' במאי קמיפלגי מר סבר פחות מארבע אמות עדיף דאי אמרת נותנן לחבירו וחבירו לחבירו אוושא מילתא דשבת ומר סבר נותנן לחבירו עדיף דאי אמרת מוליכין פחות מארבע אמות זימנין דלאו אדעתיה ואתי לאתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים...

מה המשמעות של אוושא ?

שו"ת הרמב"ם סימן ש

(לחכמי לונלי). שאלה. בפר' עשרים שם אם מצא מציאה אם יכול להחשיך עליה מחשיך ואם לא מוליכה פחות פחות מד' אמות.... תשובה אל תקטינו עצמכם אם אין אתם כרבותי הן אתם חבירי אלופי ומיודעי וכל שהקשיתם ראוי להקשותו. גם ראשי הישיבות שבבבל ז"ל תפסו על פיסקא זו כשהגיע אליהם החבור עם דברים קלים שחלילה שיתפסקו לכם אבל כל השאלות אלו שלכם לא ירדו לעמקן. וכן יראה לי במציאה שזה שחילק רבא בין כיסו למציאה לא חילק אלא ליתן המציאה לנכרי או להניחה על גבי חמור אבל להוליכה פחות פחות מד' אמות לא שהרי הוליכה פחות פחות מד' אמות אינה שנויה כדי שיאמר רבא דוקא כיסו אבל מציאה לא. ואם תאמר מאי שנא הא מהא ? ז"ל שזו ההולכה פחות פחות מד' אמות צנעה גדולה יש בה ולא אוושא מלתא, כמו שנתברר שם בהמוצא תפילין ואינו צריך דבר אחר ולא איש אחר לסייעו ולא יכיר בו אדם ולא יהיה נחפז ולפיי' לא נחוש לו שמא יעבירונו ארבע אמות זו היא דעתי בדבר זה ומי שיחלוק בדבר זה יחלוק.

מה משמעות אוושא כאן ?

הגמ' בנדרים דף ב: דנה מתי המשנה מפרטת לפי הענין בו סיימה (כגון) "במה מדליקין ובמה אין מדליקין, אין מדליקין) ומתי לפי הסדר (כגון: בבא בתרא ח' א': "יש נוחלין ומנחילין ויש נוחלין ולא מנחילין ויש נוחלין ולא מנחילין ולא נוחלין לא נוחלין ולא מנחילין - ואלו נוחלין ומנחילין)

נדרים דף ב:

יש בכור לנחלה ואין בכור לכהן ואין בכור לנחלה ואיזהו בכור לנחלה ואין בכור לכהן ? הלן משום דאוושא ליה מפרש ההוא דפתח ברישא, והא במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה דלא אוושא וקתני יוצא גמל... מה משמעות 'אוושא' כאן ?

רש"י מסכת ביצה דף יד עמוד ב ד"ה גמרא. שלא

גמרא. שלא יעשנו בשורה - לא ישלח הדורון על ידי אנשים הרבה, דאוושא מלתא, ונראים כמוליכים למכור בשוק. שני נימוקים או נימוק אחד ?

רש"י מסכת ביצה דף כח עמוד ב ד"ה מהו להראות

מהו להראות - הטבח סכין לחכם ביום טוב לבדוק, שהטילו חכמים על הטבחים להראות סכין לחכם קודם שישחוט שום בהמה, ומהו לעשות כן ביום טוב, מי מחזי כעובדא דחול, דאוושא מלתא שדעתו למכור באטליז, או לא מחזי? . רואה לעצמו - בביתו סכין שלו, דלא אוושא מלתא.

רש"י מסכת מועד קטן דף יב עמוד ב ד"ה כיון דכל

כיון דכל יומא לאו בפרות דיישי האידנא לאו שינוי הוא - כי דיישי בלא פרות, ולעולם רבי יוסי היא, והא דאסר בפרות - משום דאוושא מילתא היא.

חזו"א שבת סימן נ"ב ס"ק ו'

(בדין פתיחת מטריה בשבת)... ומה שיש לדון הוא משום תקון מנא כיון דבפתיחתו ראוי לשמש בו בכל מקום חשיב תיקון מנא טפי מפריסת אהל במקום זה, וגם אוושא מילתא טפי וניכר בו עובדא דחול וגורם פירצה והרי אסור כילה מפני שאינם בני תורה ורהרי הדבר מסור לחכמים לגדור גדר במקום הפירצה, וזה יותר חמור מאיסור פרטי ליחיד, כי זה גדר לעם כולו ולדורות מה משמעות 'אוושא' בדברי החזו"א ? האם מתיישב עם אחד ההסברים לעיל ?

שמירת שבת בהלכותה פרק לא אות י

אין לאפשר לנכרי הצריך להדיח כלים בבית היהודי, להשתמש בשבת או ביום טוב, במדיח כלים המשמיע רעש בזמן פעולתו, ומשום "אוושא מילתא", פירוש רעש מכוונת שאינו מתאים לשבת גורם לזלזול בכבוד שבת

שמירת שבת בהלכותה פרק כז אות יב

בהמה שמוציאים אותה למרעה כאשר פעמון קשור בצווארה, כדי שלא תאבד, אסור ליתן לה לצאת בו בשבת וביו"ט, אפילו בחצרו, גזירת חז"ל משום איסור השמעת קול.